

У току последњих неколико дана били смо сведоци велике медијске представе у којој су учествовали наши осведочени борци и заштитници мањинских сексуалних слобода и људских права. Одржане су добро посећене конференције за штампу, насловне стране су биле препуне вести и коментара о припремама и забрани одржавања скупова посвећених организовању „Параде поноса“. Могли смо чути по ко зна који пут да је Србија земља у којој власт преузимају клерофашисти и екстремни националисти и да је она још једном показала своје наказно и застрашујуће лице.

Угледни независни интелектуалци и многобројни професори Београдског универзитета устали су одлучно у одбрану слободе окупљања и заштите мањинских и људских права. Указивано је на повреду уставних слобода и основних демократских вредности и институција. Представници либерално-демократске и грађанске Србије нису пропустили прилику да још једном Србију стигматизују и представе као друштво у коме нема места за толеранцију, разумевање и поштовање мањинских и људских права. То је пригодна идеолошка мантра коју слушамо већ две деценије, а све у настојању да се докаже да Србија није довољно сазрела за модернизацију и за улазак у заједницу европских цивилизованих народа. Све је очигледно да стереотипи и предрасуде које су о нама створили други постају део нашег менталитета и националног карактера. При томе се не уважавају реалне околности политичке ситуације у Србији и то од стране оних политичких и идеолошких јуришника који нас непрестано позивају на уважавање новоуспостављене реалности на Косову и Метохији.

У самој идеологији заштите и заступања људских права садржана је велика доза лицемерства и хипокризије, као и примена дуплих стандарда и то се јасно може видети када су у питању људска права српског народа не само о на простору Косова и Метохије.

Све је очигледно да стереотипи и предрасуде које су о нама створили други постају део нашег менталитета и националног карактера.

У селу Зрза у општини Ораховац убијен је Александар Путник, а тешко је рањен његов син Добрица. То је 69. убиство у Ораховцу који представља данас најтежи и јединствени облик гетоа не само на Косову већ у целој Европи. У овом месту већ годинама нема ни трага поштовању елементарне слободе кретања и услова за живот лишен страха и

стрепње. Далиборка Путник је након свирепог и мучког убиства њеног оца рекла: „Пуцали су на њих кукавички с леђа а оца су ми убили ни кривог ни дужног. А недавно ми је рекао, сине, живот је само један. Као да је предосећао ову трагедију. Уколико не пронађу убице биће то још један доказ да за Србе на Косову стварно нема никакве превде“. До сада није откривен и процесуиран ниједан виновник злочина почињених над Србима а насиље се наставља и то посебно у деловима наше јужне покрајине у којој су Срби у великој мањини. Нико више и не спомиње каква је тегобна судбина Срба повратника а они су изложени сталним провокацијама и прогону, а о томе нам сведочи и недавни напад на Небојшу Ђурића и његове синове Немању и Ненада у селу Осојани. У својој шуми су затекли Албанце шумокрадице али је приведен и власник шуме јер је оптужен да је употребио ватрено оружје. „Албанци који су ми крали шуму изјавили су да сам наводно пуцао на њих иако ми осим моторне тестере нисмо имали ништа од оружја. Међутим, да би оправдали своју лаж они су после изласка из полицијске станице отишли право у шуму где су испалили неколико рафала да би оставили трагове и поткрепили своје исказе“.

Житељи Ораховца и поред насиља и ограничења слободе кретања којима су непрестано изложени говоре о томе да ће опстати у свом завичају и остати упркос томе што их убијају.

Сада је Небојша Ђурић највише забринут због тога што су Албанци шумокрадице претили његовом сину да ће га убити. Учинили су то у присуству полиције која није реаговала. Веома је индикативна изјава председника општине Ораховац Марјана Шарића: „Убиство оца и рањавање сина само је још једна потврда да излазак Срба из енклава на Космету носи ризик и по њихове животе. Ово је, нажалост, најтрагичнија потврда колико за Србе не постоји слобода кретања и како се може завршити њихов одлазак у албанске средине“.

Житељи Ораховца и поред насиља и ограничења слободе кретања којима су непрестано изложени говоре о томе да ће опстати у свом завичају и остати упркос томе што их убијају. У инат смрти, каже Милан Митић, ми нећемо поклекнути под све већи притисцима. Ваљда ће се неко из међународне заједнице сетити да и ми постојимо и да смо и ми жртве. Ево дванаест година како нисам изашао из села, живот је сведен на километар узбрдо и километар низбрдо. Више и не знам има ли чега иза те стотине корака“.

Овако говоре људи који живе у средишту Метохије осуђени ма живот у простору од

неколико стотина метара. То је живот сведен на трајање без икаквих могућности да се досегне слобода кретања и постојање без страха од насиља. Нема ту ни помена о поштовању људских права и слободе кретања који је требало да буду обезбеђење увођењем правне државе на Косову и Метохији након повлачења органа српске државе са њене суверене територије. Сви ови тако тегибни и мучни докази и очигледне чињенице о тешком и гетоизираним животу српског народа нису били довољни ни раније, а ни сада да покрену осећање стида и саосећања код наших бораца за људска и мањинска права. То вероватно није пробитачно и не уклапа се у њихову агенду политичке коректности јер је сасвим логично и прихватљиво да Срби морају да наставе да плаћају рачун из деведесетих година. Ово се не дешава први пут јер ни овако драстично кршење људских права и огољено насиље нису били довољан разлог да се толико забринути и постиђени професори Београдског универзитета, уметници и независни интелектуалци заузму у својим медијским наступима и петицијама за поштовање људских права српског народа и обезбеђивање нормалних услова за живот. Јасно је да су напори међународне заједнице сада усмерени на обезбеђивање признавања тзв. косовске државне независности, а Срби су само узгредна и колетерална штета новоуспостављене реалности коју морају да прихвате ако желе да обезбеде макар и голи опстанак на Косову и Метохији. Узалудно је очекивати да ће брутално кршење људских права Срба на Косову и Метохији бити повод нашим заговорницима људских права да се са истим жаром заложу за поштовање људских права српског народа, како то иначе тако прилежно чине када треба Србију оптужити као тамни вилајет популизма у коме доминирају ксенофобија, клерофашизам и екстремни национализам.

Јасно је да су напори међународне заједнице сада усмерени на обезбеђивање признавања тзв. косовске државне независности.

У саопштењу НУНС-а је наведено да наслови „Убијен Србин у Ђаковици“ или „Албанци пуцали у Србе с леђа“, као и текстови који почињу реченицом „Албанци на Косову поново су пуцали на Србе“ неодољиво подсећају на период ратнохушкачког новинарства са почетка деведесетих. Независном удружењу новинара Војводине посебно смета када извештачи са Космета употребљавају термин голоруки српски народ. Најексплицитнији у свјим оценама је незаобилазни борац за људска права (уз само узгредно помињање Срба) Жарко Кораћ. „Битка за људска и мањинска права је изгубљена, владајућа коалиција не функционише, економски стандард је лош. Пред ЕУ се показујемо као затуцана земља у којој јачају неофашистички покрети“. Најважније за овог толико принципијелног борца за људска права је да се пред ЕУ не покажемо као затуцана земља јер вероватно је најбитније оставити добар утисак, што је подухват осуђен на неуспех јер и после десет година након пада старог режима Срби се и даље третирају као злогласне парије Европе. И једино је то важно за наше борце за људска и мањинска права јер њих не дотиче брутално кршење људских права српског народа, то није део

Сан о слободи и наши борци за људска права

Пише: Маринко М. Вучинић
четвртак, 06 октобар 2011 20:31

њихове грађанске агенде чији је циљ да се у Србији коначно покрене процес модернизације, без обзира на реално стање на терену, и без обзира на цену коју треба платити и коју већ увелико плаћамо.

Најважнији је утисак и тежња да се ослободимо затуцаности, а то једино можемо успешно и делотворно урадити ако српски народ препустимо жрвњу реалности и останемо неми на отворена кршења људских права. Наши борци за људска и мањинска права безочно и бескрупулозно спроводе своју политику дуплих стандарда и идеологију људских прва и за њих ништа не значи чињеница да је тешко рањени Добрица Путник саслушаван четири сата у Призрену и то без адекватно указане медицинске помоћи. У видокругу наших острашћених заговорника и тумача људских и мањинских права не могу бити његове речи. „Историја се понавља. Шиптари незаштићене Србе убијају с леђа. Слобода је само сан који сањамо. Овај сан је и највећи извор снаге и истрајности српског народа на Косову и Метохији“.

То је сан о слободи који смо ми јефтино проћердали а све у тежњи да се докажемо Европској унији да нисмо затуцани и да смо спремни да жртвујемо и наше национално достојанство и самопоштовање само да бисмо добили датум кандидатуре за пријем у ЕУ, која је мртво слово на папиру без одређивања датума о почетку процеса преговарања.